

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 779/2016
24.05.2017. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Бане Секулић, адвокат из ..., против противника предлагача Републике Србије, Министарство одбране, Војнограђевински центар „Београд“ из Београда, коју заступа Војно правобранилаштво, ради доношења решења које замењује уговор о закупу стана, одлучујући о ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Зајечару Гж 730/15 од 13.11.2015. године, у седници одржаној 24.05.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија противника предлагача изјављена против решења Вишег суда у Зајечару Гж 730/15 од 13.11.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду Р1 236/12 од 06.02.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је предлог предлагача, па је донето решење које замењује уговор о закупу стана на неодређено време и то стана бр. ... у ... бр. ... у ..., по структури једноипособан, површине 44м², те предлагач у коришћењу има сва права и обавезе закупца на неодређено време из члана 30. до 39. Закона о становању. Ставом другим изреке, одређено је да ово решење замењује уговор о закупу стана на неодређено време, све док такав уговор не буде закључен између предлагача и противника предлагача, у складу са одредбама Закона о становању, а предлагач се обавезује да све трошкове у вези становања у предметном стану плаћа по Закону о становању. Ставом трећим изреке обавезан је противник предлагача да предлагачу накнади трошкове поступка од 140.280,00 динара.

Решењем Вишег суда у Зајечару Гж 730/15 од 13.11.2015. године, жалба противника предлагача је одбијена, као неоснована, а првостепено решење потврђено.

Против правноснажног другостепеног решења противник предлагача је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Предлагач је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијано решење у смислу члана 408. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија противника предлагача није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неке од одредаба овог закона, због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује. Указивање на повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није релевантно, јер се због те повреде ревизија не може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, предметни стан је дат на коришћење ББ, као носиоцу станарског права на основу уговора о коришћењу стана бр. ... од 04.11.1974. године, у којем је као члан породичног домаћинства била уписана супруга АА – овде предлагач, син ВВ и ћерка ГГ. Носилац станарског права, супруг предлагача ББ преминуо је 15.07.1989. године, а након његове смрти у стану је наставила да живи предлагач АА са сином и ћерком. Предлагач има пријављено пребивалиште на адреси ... бр. ... од 22.11.1989. године, а на предметном стану је као носилац права располагања уписан правни претходник противника предлагача Заједница Србије и Црне Горе, СМО. Чланови породичног домаћинства ранијег носиоца станарског права ББ закључили су споразум 24.02.2012. године, у којем су се сагласили да ће предлагач АА бити овлашћена за закључење уговора о закупу стана, те да је предлагач противнику предлагача упутила захтев за закључење уговора о закупу стана.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право и то одредбе члана 9, 11, 30. и 34. Закона о становању („Сл.гласник РС“ бр. 50/92...99/11) када су усвојили предлог предлагача.

Закон о становању у члану 34. став 1. прописује да у случају смрти закупца или његовог иселења из стана, купац на том стану постаје члан породичног домаћинства који је наставио да користи тај стан, по следећем редоследу: брачни друг, дете рођено у браку, ван брака, усвојено и пасторче. Ако у стану није остао нико од ових чланова породичног домаћинства купац постаје родитељ закупца, родитељ његовог брачног друга или лице које је купац дужан по закону да издржава, ако је становао у том стану и нема решену стамбену потребу, ставом 4. прописано је да у случају из става 1. и 2. овог члана, лица која су остала у стану дужна су да куподавца обавесте о смрти закупца најкасније у року од 60 дана, а ставом 5. прописано је да је куподавац дужан да у року од 30 дана од истека рока из става 4. овог члана, закључи уговор о закупу стана, односно одреди лице које ће бити купац стана, а ако то не учини заинтересовано лице може поднети предлог надлежном суду да у ванпарничном поступку донесе решење којим се замењује уговор о закупу стана.

Правилан је закључак нижестепених судова да су у конкретном случају испуњени услови за доношење решења који замењује уговор о закупу стана у смислу члана 34. став 2. Закона о становању, у ситуацији када је утврђено да је предлагач била члан породичног домаћинства као супруга ББ да је у предметном стану предлагач живела од момента закључења уговора о коришћењу стана 04.11.1974. године, као и да је после смрти супруга наставила да живи у стану са сином и ћерком.

Околност, на коју се указује у ревизији, да је боравиште на овој адреси пријавила после смрти супруга, не доводи у сумњу правилност закључка нижестепених судова да предлагач, као члан породичног домаћинства свог супруга који је био носилац станарског права, има право да користи стан у својству закупца, а о овим наводима противника предлагача нижестепени судови су се правилно изјаснили.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се из ових разлога ревизија не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

Одговор на ревизију предлагача није био од одлучног значаја за ревизијску одлуку, па је овај суд у смислу члана 154. став 1. ЗПП одбио захтев предлагача да јој се признају трошкови састава одговора на ревизију на терет противника предлагача.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић